

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Religiosos omnia prædicta bona suscepiße, vt Dominius si Deus eorum,
ipsi autem populus Dei, caput. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

noté auerfatur, vt ei placeat, cui se probauit.

CAP. XIII.

*Religiosos omnia prædicta bona susce-
pisse, vt Dominus sit Deus eorum, ipsi
autem populus Dei.*

INquiramus à nobismetipsis, quam ob
causam pius ac benignus Dominus nos à
tantis calamitatibus ac miserijs sæculi exe-
mit? Quare nos in domū suam, in amœnissi-
mum paradisum, in locum quietis & pacis,
scilicet in statū religiosum vocauit? Quare
in tam amplissimā dignitatem extulit? tantis
beneficijs & muneribus cumulauit, & à flu-
ctibus sæui maris eductos, in portum & ar-
cem tantæ securitatis & tranquillitatis eue-
xit? an fecit hoc Dominus, vt otio & socor-
dia tarperemus, & tanquam nonnulli no-
biles, qui aliorum labore se sustentāt, in va-
nis occupationibus tempus insumeremus?
An fecit, vt vitam commodis plenam, & re-
bus ad vsum necessarijs abundè refertam
haberemus? Quis credat eum, qui humanū
animam sui capacem condidit, & in beati-
tudinis adoptionem destinauit, quosdā ho-
mines tantis beneficijs muneribusque do-
nasse, vt vitam ignauam & inertē ducerent,
& sine vlla vtilitate in suum finem ordinata
transigerent? *Ego sum Dominus (inquit) qui e-*

Leu. II.

*duxi vos de terra Aegypti, vt essem vobis in Deus.
Sancti eritis, quia ego sanctus sum. Hic*

E 2 scopus

scopus est (& Deus ipse testatur) propter quem nos à sæculo eripuit, ad religionem admisit, & tam ingēribus est beneficijs prosequutus. A quamam Ægypto nos Dominus eduxit? nisi à sæculo, in quo dum vitam egimus, principi tenebrarum inserviebamus, cuius importabilis dominatio victos nos, oppressosque tenebat? Ægyptus enim (vt ait sanctus Cyrillus) tenebrosa quædam regio interpretatur, & pro conditione presentis sæculi, atque statu, in quo magna profecto premimur seruitute, spiritualiter capitur. Ab hac Ægypto spiritali liberavit nos Dominus (sine vlla mensura gratiæ illi referantur) in manu potenti, in brachio excelso, in signis atque portentis; diabolū prosterrens, peccata nos persequentia in sui sanguinis mare demergens, bonorum operum vestimenta conseruans, cœlesti pane sanctæ orationis animæ vitam sustentans, conspectu serpentis ænei, hoc est, crucifixi, sanans, tandem columna nubis splendentis per diem, & ignis flammantis per noctem, hoc est protectione sua, per desertum multarū difficultatum, in terram promissam, in locum nos quietis ac pacis deducens.

Hoc autem ingenti beneficio, quod tam immensa beneficia complectitur, simulauit nos Dominus verè misericordiarum pater, non quidem ob alium finem, nisi vt ipsum

Cyrrill.

ipsum habere in Deum. Ut scilicet eum iugiter cogitemus, eius consortium cupiamus, & solis diuinis obsequijs inhaerentes, ipsius honorem & gloriam affectemus: illi Dominum habent in Deum, qui diuitias non colunt, voluptates non venerantur, honores, & mundanas dignitates non obseruant, sed creatorem suum sincero corde quarentes, & virtutes tota aueritate sectantes, testatum faciunt, Deum se in partem atque hereditatem elegisse. Illi Dominum habent in Deum, qui ita se illi exhibent, quemadmodum Dei natura atque munus, quo erga nos fungitur, poscit. Qui ita eum fidelitate & mandatorum obseruantia complectuntur, sicut sentiunt se ab ipsius maiestate ac potentia contineri, qui diuinis inspirationibus, & sanctis desiderijs se repleri sinunt. Illi Dominum habent in Deum, qui nihil praeter ipsum cupientes, & nullam rem creatam, nisi quatenus ad Deum ducit, amantes, in eo solo omnes affectus, desideriaque constituunt. Illi tandem Dominum habent in Deum, qui sancti esse conantur, sicut & ipse sanctus est, & per mandatorum obseruationem Deo similes sunt, & in mentibus proprijs diuinam similitudinem exprimunt. Hoc autem ista salutari praerceptione significasse Dominum testatur his verbis Chrysostomus, Quid est, sancti estote, nisi praer-

*Chryso-
stomus
ex varijs
locis
Matth.
hom. 9.*

pta mea implere, voluntatem meam facite, in vijs meis ambulate? & addit: cum ista feceritis, sanctificatur pater noster, qui in caelis est. Eduxit ergo nos ex hac spirituali Aegyptio, ex tenebroso saeculo, ut ipse nobis esset in Deum, ex quo illud sine dubio consequitur, ut nos simus populus Dei. Religiosi praeter omnibus sunt peculiaris populus, quem elegit Dominus in hereditate sibi. Ille est populus, quem inuenit in terra deserta, in loco horroris, & constituit eum super excelsam terram, ut comederet fructus agrorum, ut sugeret mel de petra, oleumque de saxo durissimo. Nam saeculum terra deserta est, omnis boni & spiritualis commoditatis indiga. Terra autem excelsa est vita spiritualis, quam religiosus status profitetur. Vnde Hugo Victorinus recte ait: terra Israel dicitur excelsa, quia vita spiritualis per virtutum eminentiam ad caelestia bona contemplanda sublimiter est exaltata. Quae expectat pluuiam de caelo, id est, gratiam a Deo, quam quoque Dominus Deus promissit, & saepe immisit, quia quid in ipsa agaratur, diligenter attendit, & ei gratiam ad maiora bona peragenda misericorditer tribuit. Assumit eos in populum suum, quia maiori dilectione prosequitur, & specialiori providentia custodit.

Religiosa vita est status animi vniuersarum virtutum exercitatione perfectus. Qui solum habitum induit, & virtutes indumento congruas

Dent. 32

Dent. 32

Hugo
ser. 21.

gruas habere non curat, similis profecto est homini sæculari, qui aliqua necessitate coactus in cœnobium se recipit, & habitum monachi induit, nõ vt monachus sit, sed vt tutior maneat, & securior delitescat. Non dubium est, vitam ipsam religiosam & spiritualẽ nos Dei populum constituere, veros religiosos facere, atque in finem nostrę vocationis deducere. Tu ergo, õ religiose, qui mundo contempto, in cœnobium fugisti, & ad statum religiosum conuolasti, memento hunc esse scopum operis tui, vt Dominus sit tibi Deus, tu autẽ sis vnus de populo Dei. Hũc autem finem assequeris, si vitam spiritualem arripias, & per vniuersarum virtutum itinera, nõ segniter, sed magna celeritate discurras. tunc Dominus est tibi Deus, cum illi te totum possidendũ tradis, & nihil tui, aut carnis illecebris, aut cupiditati mundanę, aut superbix diabolicę derelinquis. Tunc Dominus est tibi Deus, cum illum omnibus præfers, nec pro rebus modicis, quales sunt omnes res sæculi huius, tuum vltimum finem amittis. Tunc Dominus est tibi Deus, cum spretis omnibus, pace ac tranquillitate mentem exornas, vt Dei tui habitaculum efficiatur. Tunc demum pertines ad populum Dei, cum occupationes sæculares omnino deseris, cum mores

religiosos induis, & spiritualem vitam à curis rerum temporalium auulsam omni diligentia sectaris. Hic sit noster conatus, vt in domo spiritus, spirituales, & in officina sanctitatis, simus sancti, & studiosi in schola virtutis. Vitia & affectus superasse, sit nostra vita, sit nostra victoria. Ne effundamus cor in cœnũ rerũ secularium, neque amore vilitatũ, quas dimisimus, vitam nostram fœdemus. Est quidem tempus nostrum, tempus amantium, ne conuertamus illud in affectus & qualitates seruorum: sed diuina prouidentia protecti, & in sponsæ dignitate constituti, sponsæ Christi, tum honorem, tum pulchritudinem, & vniuersarum virtutum indumentum optemus. Sic enim fiet, vt nostro muneri satisfaciētes, assequamur spirituales vitam, eiusque perfectionem, cuius causa religiosam vitam cœpimus profiteri.

CAPVT XIV.

Vitam spirituales, prout in habitu consistit, esse gratiam facientem nos Deo gratos.

ITa natura comparatum est, vt ex corporalibus ad spiritualia, & ex manifestis ad occultorum cognitionem transeamus. Vnde cum naturalis vita clarior nobis & euidentior sit; ipsa spiritualis vitæ lucem ac notitiam paret. Vita autem naturalis, si Philosophos